

HỒI 10**MỘT ĐOẠN CHUYỆN XƯA**

Thủy Ngân Cô buồn buồn nói:

- Tại vì mẫu thân của người quá đẹp.

Lữ Chính Anh nghiêng răng kêu ken két, nhưng vẫn không lên tiếng.

Thủy Ngân Cô thở nhẹ nói:

- Ta với mẫu thân của người sau khi chia tay nhau từ lúc bảy tám tuổi thì đã không còn gặp nhau nữa, ta không biết sau khi mẫu thân người trưởng thành đẹp đến mức nào nhưng theo lời miêu tả của Thuần Vu Khôn và sẵn sàng dùng thủ đoạn diệt môn để tăng sự bức hiếp, đồng thời lại thêm nhìn thấy dáng vẻ anh tuấn của người thì cũng không khó tưởng thấy.

Thủy Ngân Cô dừng lời, rồi chậm rãi nói tiếp:

- Do Thuần Vu Khôn vô ý tiết lộ tên tuổi của mẫu thân người và cũng mang nghi án bệnh ho năm đó của Thủy gia ta tiết lộ ra.

Lữ Chính Anh nghiêng răng nói:

- Lão tặc đó nói gì?

Thủy Ngân Cô nói:

- Sự tình là thế này, lúc tin Lữ gia người bị tiêu diệt truyền báo đến Vô Địch Bảo ta cũng đang ở bên cạnh hấn. Lúc đó hấn cười gằn nói: “Nữ nhân mà Thuần Vu Khôn ta không có được thì kẻ khác cũng không thể có được?”

Thủy Ngân Cô nói tiếp:

- Lúc đó ta hỏi hấn có chuyện gì thế, hấn nói: “Lữ Duy Bính có một vị phụ nhân tên là Sài Ngọc Cô đẹp tuyệt vời, ta đã từng cùng bọn họ gặp mặt nói chuyện, ta chỉ cần y nhường Sài Ngọc Cô cho ta thì ta chấp nhận mọi điều kiện nhưng không ngờ Lữ Duy Bính từ chối ngay tức khắc, còn Sài Ngọc Cô thì chửi rủa ta ngạt đầu”. Chính Anh, người nghĩ xem lúc ta biết được mọi chuyện trong lòng phần hận biết bao nhưng lý trí của ta vẫn còn sáng suốt, ta biết nếu lúc đó ta

thổ lộ Sài Ngọc Cô là muội muội của ta thì ta cũng khó mà thoát chết vì thế ta cố nén cảm hận chỉ chất vấn hấn: “Chỉ vì một chuyện như vậy mà lại giết toàn gia của người khác hay sao, không cảm thấy quá tay ư?”

Lữ Chính Anh sốt ruột hỏi:

- Lão tặc đó trả lời như thế nào?

Thủy Ngân Cô gượng cười nói:

- Lão tặc đó bật cười ha hả nói: “Phu thê Lữ Duy Bính làm mất mặt ta ngay lúc đó, nhục mạ ta, ta còn không giết toàn gia y hay sao? Ngân Cô, người quả thật trung thực đến mức đáng thương, ta có thể nói thật với người để thành tựu sự nghiệp như ngày nay ta cũng không biết mình đã giết qua bao nhiêu kẻ vô tội nữa! Trong đó còn có cả một nhà đồng họ với người rất là nổi tiếng ở Nam Thất Tỉnh!”

Lúc đó nghe xong ta liền chấn động khắp châu thân, vội hỏi:

- Ai vậy?

Lão tặc đó cười nói:

- Tương Đàm Thủy gia, cũng chính là cục chủ tiền nhiệm của Võ Dương tiêu cục ở Nam Thất Tỉnh uy chấn thiên hạ.

Câu nói này như một lưỡi dao nhọn đâm thấu tin ta, ta liền biến sắc may mà lúc đó hấn không chú ý lại còn đặc ý tự khen, cao giọng cười lớn nói:

- Đáng cười là cho đến bây giờ không ai biết sự tử vong của Thủy gia lúc đó là mưu của ta, mà chỉ biết là do bệnh ho.

Lữ Chính Anh nhin không được cắt lời hỏi:

- Di mẫu, thủ đoạn của lão tặc đó dùng là như thế nào?

Thủy Ngân Cô thở dài nói:

- Lúc đó ta cố nén sự cảm hận ở trong lòng, bình tĩnh mà hỏi lão tặc hấn mới nói với ta: “Đó là một phương thuốc dân gian mua lại từ trong tay một lang trung giang hồ”.

Lữ Chính Anh liền hỏi:

- Nói vậy lão tặc đó đã dùng một độc dược mãn tính.

Thủy Ngân Cô gật đầu nói:

- Phải, là một loại độc dược mãn tính không để lại vết tích.

Lữ Chính Anh nhú mày hỏi:

- Lão tặc đó tại sao lại muốn hạ độc thủ?

Thủy Ngân Cô nói:

- Còn không phải là để bồi dưỡng thực lực của bản thân hắn hay sao. Lúc đó hắn vừa một mặt phái kẻ thân tín thâm nhập vào trong Võ Dương tiêu cục, dốc sức phục vụ để dành lấy sự tín nhiệm của phụ thân ta, một mặt mua chuộc kẻ hầu của nhà ta mà bỏ độc dược vào thức ăn, thức uống cùng lúc tiến hành hai cách thức, vì vậy sau khi phụ thân ta mất đi quyền lực của Võ Dương tiêu cục đã rơi ngay vào tay của hắn.

Lữ Chính Anh nghiêng răng nói:

- Thủ đoạn của lão tặc đó thật nham hiểm độc ác!

Thủy Ngân Cô cười nhạt nói:

- Nhưng bây giờ trời xui đất khiến tự mồm hắn đã thổ lộ ra âm mưu năm đó, đồng thời Tân Ngọc Phụng lại dùng thủ đoạn đoạt lấy Võ Dương tiêu cục, xem như là lưới trời lồng lộng thưa mà không lọt!

Lữ Chính Anh nhú mày hỏi:

- Di mẫu với lão tặc đó là phu thê, y không biết di mẫu là hậu sinh của Tương Đàm Thủy gia hay sao?

Thủy Ngân Cô thở dài một tiếng nói:

- Lão tặc đó đối với nữ nhân chỉ cần người đó đẹp chớ không cần biết đến lai lịch của người đó, ta chẳng qua chỉ là một trong các hầu thiếp của hắn mà thôi hà tất cần biết gì quá khứ?

Lữ Chính Anh hỏi:

- Di mẫu cũng bị cưỡng ép gả cho lão tặc đó à?

Thủy Ngân Cô cười buồn nói:

- Người nghĩ xem, với hoàn cảnh bình thường thì ai muốn làm hầu thiếp cho người khác chứ?

Lữ Chính Anh thở dài một tiếng không nói gì.

Thủy Ngân Cô nhú mày hỏi:

- Chính Anh, bây giờ đối với mọi chuyện của quá khứ người đã rành ít nhiều rồi, người có tính toán gì không?

Lữ Chính Anh nghiêng răng nói:

- Tất nhiên là nợ máu phải trả bằng máu.

Tiếp đó, lại cảm hận nói:

- Lão tặc đó xem như đối với món nợ máu diệt môn của Lữ gia cũng đã đủ nặng rồi, bây giờ lại thêm món nợ của ngoại tổ mẫu thì không thể tính sao cho vừa!

Thủy Ngân Cô nghiêm mặt nói:

- Chính Anh, thực lực của địch nhân rất lớn, lúc này bọn ta phải nhẫn nại chịu đựng việc cấp thiết nhất là phải tăng cường thực lực bản thân.

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi:

- Di mẫu chuẩn bị quay trở về Vô Địch Bảo à?

Thủy Ngân Cô nói:

- Phải, trước khi thân thể của ta còn chưa tiết lộ ra thì phải quay về, như thế đối với đại kế phục thù của bọn ta mới mong có ngày thành tựu.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói:

- Nhưng, di mẫu phải đặc biệt cẩn thận nhé!

Thủy Ngân Cô cười cười nói:

- Ta biết phải bảo vệ bản thân ta như thế nào?

Tiếp đó lại ồ lên một tiếng nói:

- Đúng rồi, còn một chuyện người phải đặc biệt nhớ lấy, Thủy Tương Vân tuy là đồ đệ của lão tặc đó nhưng lại là nghĩa nữ của ta, ở Vô Địch Bảo chỉ có nàng với ta là hay nói chuyện với nhau.

Lữ Chính Anh nói:

- Nàng cũng biết thân phận thật sự của di mẫu sao?

Thủy Ngân Cô gật gật đầu nói:

- Phải.

Lữ Chính Anh nhíu mày nói:

- Như vậy thật quá nguy hiểm.

Thủy Ngân Cô nói:

- Không sao cả, nàng đang muốn tìm cơ hội để thoát khỏi Vô Địch Bảo đó?

Lữ Chính Anh ngỡ ngác:

- Tại sao?

Thủy Ngân Cô nói:

- Sư phụ của nàng với Thuần Vu Khôn đều là bọn ác quỷ háo sắc, nàng xinh đẹp dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn sớm muộn cũng khó mà thoát khỏi bàn tay ma quỷ của hai kẻ bọn chúng...

Lữ Chính Anh cắt lời nói:

- Hoàn cảnh đó Thủy Cô Nương bản thân có biết hay không?

Thủy Ngân Cô nói:

- Chính vì đã cảm thấy sự nguy hiểm của hoàn cảnh mới cầu cứu sự giúp đỡ của ta.

Lữ Chính Anh trầm tư nói:

- Vậy thì lối thoát duy nhất là gia nhập dưới trướng của Thất Sát lệnh chủ.

Thủy Ngân Cô nói:

- Ta cũng nghĩ như thế, sau khi người quay về có thể bàn trước với Chu Tứ Nương rồi nói ý của ta, ta nghĩ y thị ít nhiều cũng phải nể mặt ta.

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi:

- Di mẫu có quen biết Chu Tứ Nương à?

Thủy Ngân Cô cười nói:

- Ta với y thị cùng là một trong những hầu thiếp của lão tặc Thuần Vu Khôn, sao mà không quen biết nhau được chứ!

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi:

- Lệnh chủ, tóm lại đã phải chịu kích động gì mà trở nên thiên kiến không hợp lòng người như vậy?

Thủy Ngân Cô thở dài nói:

- Nói đến sự kích động mà Chu Tứ Nương chịu đựng thì quả thật là vừa nặng nề vừa sâu đậm...

Nói đến đây thì lão quản gia họ Vương đã tức tốc đi đến, mỉm cười nói:

- Ngân Cô, phòng dưới đất đã dọn xong rồi.

Thủy Ngân Cô cười vui nói:

- Lão Vương, thật là làm khổ người, người hãy ngồi xuống đây nghỉ một chút lát sau rồi hẳn đi làm cơm.

Lão Vương cười nói:

- Ngân Cô, ta không cảm thấy mệt chút nào cả, không cần phải nghỉ ngơi nhưng ta lại rất muốn biết tóm lại là đã xảy ra chuyện gì rồi?

Thủy Ngân Cô nói:

- Điều này đợi ăn cơm xong Lữ công tử sẽ nói cho người biết, ta bây giờ đã quyết định cần phải lập tức rời khỏi nơi đây.

Lão Vương ngơ ngác:

- Tối như thế này Ngân Cô còn muốn đi đâu chứ?

Thủy Ngân Cô gượng cười nói:

- Số ta bận rộn vất vả, muốn nghỉ ở đây một đêm nhưng trong lòng cứ lo lắng!

Lão Vương nhíu mày nói:

- Ít nhất Ngân Cô cũng phải ăn một chút gì đó rồi mới đi chứ! Ngân Cô, Ngân Cô tuy là chủ nhân của ta nhưng ta đã bế ấm Ngân Cô từ nhỏ.

Thủy Ngân Cô cắt lời gượng cười nói:

- Lão gia, ta chưa bao giờ xem lão gia là người hầu cả.

Lão Vương hơi xúc động nói:

- Nhưng Ngân Cô một năm một lần cũng không quay lại, bây giờ trở về ghế còn chưa ngồi ấm đã vội bỏ đi...

Thủy Ngân Cô lại ngắt lời nói:

- Lão gia, ta có nỗi khổ tâm, đợi lát nữa Lữ công tử cho người biết nguyên nhân xong thì sẽ không còn trách ta nữa.

Lão Vương thở dài, đôi mắt già lão long lanh ngấn lệ.

Thủy Ngân Cô dịu dàng nói:

- Lão gia, ta với Ngọc Cô đều từ nhỏ đã mất phụ mẫu được một tay lão gia nuôi nấng lớn khôn, vì vậy giữa chúng ta tuy danh là chủ tớ nhưng tình như phụ thân với nữ nhi...

Nói đến đây, giọng nói của Thủy Ngân Cô chợt nghẹn lại. Sau khi cố gắng nén xúc động lấy lại bình tĩnh mới buông nhẹ một tiếng thở dài nói:

- Xin lão gia đừng buồn, đợi sau khi sóng gió qua rồi thì ta sẽ quay trở về hầu hạ những ngày còn lại của lão gia.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói:

- Phải, ta cũng phải đối đãi với lão gia như ngoại tổ phụ của ta.

Thủy Ngân Cô mỉm cười nói:

- Không sai, Chính Anh đây cũng phải đối đãi với lão gia như ngoại tổ phụ vậy.

Những lời nói này đã khiến cho lão Vương xúc động rơi lệ, không nói được lời nào.

Trong khoảnh khắc đó, cố gắng lắm mới thốt ra được một câu:

- Ta đi làm cơm đây.

Nói xong, lại học tốc bỏ đi.

Ánh mắt dõi theo những bước chân thoăn thoắt của lão Vương, Lữ Chính Anh không khỏi bật cười nói:

- Lão gia đây thân thể vẫn còn rất khỏe mạnh.

Thủy Ngân Cô cười nói:

- Người đứng nhìn thấy râu mày của lão Vương đã bạc trắng mà coi thường, các thanh niên bình thường chín mười người cũng chưa chắc đã sánh được!

Lữ Chính Anh hỏi:

- Lão gia đây lúc còn trẻ chắc cũng là vệ sĩ áp tải?

- Không!

Thủy Ngân Cô nói:

- Chỉ là kẻ bốc vác của tiêu cục, nhưng bình thường khổ công rèn luyện vì vậy bây giờ tuy già nhưng vẫn tráng kiện.

Lữ Chính Anh cười nói:

- Di mẫu, bây giờ nói về quá khứ của Chu Tứ Nương chứ?

Thủy Ngân Cô đột nhiên thở dài một tiếng nói:

- Đối với nữ nhân có chút ít sắc đẹp, không những không phải là hạnh phúc mà ngược lại còn là một tai họa.

Thủy Ngân Cô dừng lời lại một lúc rồi buồn buồn nói tiếp:

- Như mẫu thân của ngươi, ta và Chu Tứ Nương đều vì có chút tư sắc mà bị bọn háo sắc dung tục cho là tuyệt đại mỹ nhân mà phải chịu vận mạng bất hạnh.

Lữ Chính Anh gượng cười nói:

- Trong ba người mà nói thì mẫu thân của tiểu tử gặp tai họa thâm hơn cả.

Thủy Ngân Cô nói:

- Sai rồi! Ta lại cho rằng mẫu thân của ngươi là may mắn nhất!

Lữ Chính Anh gượng cười nói:

- Mất mạng còn coi là may mắn sao?

Thủy Ngân Cô nghiêm mặt nói:

- Chính Anh, ngươi cần hiểu rõ chết không phải là việc đau khổ nhất trên thế gian, mẫu thân của ngươi đã được trải qua những tháng ngày hạnh phúc với phụ thân của ngươi, còn ta và Chu Tứ Nương thì chưa có bao giờ. Hơn nữa mẫu thân của ngươi chỉ chịu nỗi đau đớn thể xác ngắn ngủi, còn ta và Chu Tứ Nương lại phải chịu đựng nỗi đau khổ tinh thần dài lâu.

Lữ Chính Anh cắt lời gượng cười nói:

- Tiểu tử thừa nhận những lời của di mẫu nói là có lý, chúng ta nói về chuyện chính đi!

Thủy Ngân Cô hơi trầm ngâm nói:

- Theo ta biết trước khi Chu Tứ Nương vào Vô Địch Bảo thì đã có hài tử rồi, phụ thân của hài tử đó là một nhân vật võ lâm rất nổi danh đương thời.

Lữ Chính Anh liền hỏi:

- Người đó là ai?

Thủy Ngân Cô nói:

- Người đó có họ kếp là Công Tôn đơn danh là Thái, ngoại hiệu là Bách Hoa công tử, tất nhiên theo tên mà suy ra Bách Hoa công tử Công Tôn Thái không phải là người đứng đắn.

Lữ Chính Anh nói:

- Công Tôn Thái và Chu Tứ Nương là phu thê?

Thủy Ngân Cô nói:

- Không! Chẳng qua là ở chung mà thôi.

Lữ Chính Anh hỏi:

- Còn hài tử đó thì sao?

Thủy Ngân Cô nói:

- Ta nghĩ, đó phải là Chu Thắng Nam bây giờ?

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi:

- Chu Tứ Nương lúc đó xem như là nữ nhân đã có trượng phu, sao lại còn đến Vô Địch Bảo?

- Đó là vì bị Thuần Vu Khôn cướp lấy.

- Cướp à? Lúc đó Công Tôn Thái đánh không lại Thuần Vu Khôn hay sao?

Thủy Ngân Cô gượng cười nói:

- Nếu Công Tôn Thái đánh không lại Thuần Vu Khôn thì còn nói làm gì, dằng này thân thủ của hai người lúc đó ngang ngửa nhau, bất phân thắng bại.

Lữ Chính Anh cười nói:

- Đã bất phân thắng bại, sao Chu Tứ Nương lại bị cướp đi?

Thủy Ngân Cô cười nói:

- Ban đầu là cướp nhưng sau những trận đấu bất phân thắng bại, hai bên hiệp nghị trở thành một cuộc giao dịch trao đổi.

Lữ Chính Anh ngơ ngác:

- Lẽ nào Công Tôn Thái lại đem thê tử, nữ nhi của mình đi bán?

Thủy Ngân Cô thở dài nói:

- Người đoán đúng đó!

Lữ Chính Anh nhíu mày nói:

- Thế gian lại có kẻ hèn hạ vô sỉ như thế sao?

Thủy Ngân Cô nói:

- Vậy người nói một kẻ như vậy có đáng căm hận không chứ?

Lữ Chính Anh hỏi:

- Di mẫu, biết bọn họ kết hợp như thế nào không?

Thủy Ngân Cô nói:

- Điều này ta chưa bao giờ hỏi qua cả, nhưng với thường tình mà suy đoán thì bọn họ kết hợp với nhau chắc không bình thường?

Lữ Chính Anh gượng cười nói:

- Không sai, có lẽ gạo sống đã chín thành cơm rồi, nên Chu Tứ Nương mới không thể không theo hẳn.

Thủy Ngân Cô gật đầu ừm một tiếng nói:

- Với một sự kích động như vậy, người nói xem làm sao không khiến cho Chu Tứ Nương ghét cay ghét đắng nam nhân chứ?

Lữ Chính Anh trầm tư hỏi:

- Xem tình hình, Chu Tứ Nương nhất định vẫn còn đang chịu thiệt thòi ở dưới tay một nam nhân khác.

Thủy Ngân Cô nói:

- Điều đó rất có thể, tại vì về sau này y thị lại có hài tử.

Lữ Chính Anh nói:

- Di mẫu có biết chuyện mười sáu năm trước ở lầu Ý Thủy chứ?

- Ý người nói là chuyện liên quan đến Chu Tứ Nương đó hả?

- Phải.

Thủy Ngân Cô nhíu mày nói:

- Chuyện này ta chưa bao giờ nghe qua cả.

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi:

- Chu Á Nam có phải là nhi nữ của Thuần Vu Khôn không?

Thủy Ngân Cô trầm tư nói:

- Theo thời gian mà suy đoán, tất không phải

Lữ Chính Anh hỏi:

- Chu Tứ Nương rời bỏ Vô Địch Bảo với hoàn cảnh như thế nào?

Thủy Ngân Cô nói:

- Tường tận như thế nào ta không rõ lắm, điều mà ta biết chẳng qua là tin đồn mà thôi.

Dừng một lát, rồi nghiêm mặt nói tiếp.

- Theo những lời đồn thâm trong Vô Địch Bảo. Chu Tứ Nương đào thoát ra khỏi Vô Địch Bảo là một hành động rất có tính toán, y thị đã sớm trước nửa năm ra tay tiến hành. Trước tiên y thị gây cảm tình với con khỉ đầu chó lông vàng lớn đồng thời còn âm thầm cấu kết với một tay kiếm sĩ trẻ tuổi ở trong bảo để trợ thủ, nhưng thật không ngờ lại ứng với câu tục ngữ “Si tâm nữ, bạc tình lang”.

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi:

- Tên kiếm sĩ trẻ tuổi đó bán đứng Chu Tứ Nương à?

Thủy Ngân Cô gật đầu nói:

- Phải, đó cũng chính vì sao ngày hôm nay y thị đặc biệt căm ghét nam nhân.

Lữ Chính Anh không khỏi thở dài một tiếng nói:

- Trong cuộc đời của lệnh chủ có lẽ chưa khi nào được gặp một nam nhân tốt cả.

Thủy Ngân Cô cũng gượng cười nói:

- Vận mệnh đùa bỡn con người, luôn luôn là như vậy lúc đó niềm hy vọng Chu Tứ Nương thoát khỏi bàn tay quỷ dữ của Thuần Vu Khôn đều ký thác vào bàn tay của kiếm sĩ trẻ tuổi này, nhưng tay kiếm sĩ trẻ tuổi đó lại vào lúc quyết định nhất đã bán đứng y thị, nếu không có con khỉ đầu chó lông vàng lớn đó mà Chu Tứ Nương đã gây dựng tình cảm lâu dài với nó, mạo hiểm cứu y thị thoát khỏi miệng hùm thì y thị cỏ đã xanh mộ rồi!

Tiếp đó lại thở dài thườn thượt nói:

- Một số người thường thích dùng những lời như lòng lang dạ sói hay mặt người dạ thú để chửi người khác, kỳ thật tâm địa của các con vật lại còn thiện lương hơn bọn chúng rất nhiều!

Lữ Chính Anh thở nhẹ một tiếng nói:

- Đây quả thật là một chuyện khiến người xúc động phần kích!

Thủy Ngân Cô trầm tư nói:

- Khi tay kiếm sĩ đó mật báo cho Thuần Vu Khôn thì Chu Tứ Nương đã bị đánh một trận đòn thập tử nhất sinh, sau đó bị nhốt lại.

Lữ Chính Anh nhin không được cắt lời hỏi:

- Vậy thì con khỉ đầu chó đó đã cứu thoát lệnh chủ như thế nào?

Thủy Ngân Cô nói:

- Nguyên do là Chu Tứ Nương và con khỉ đầu chó lông vàng đã có tình cảm sâu sắc với nhau, bọn họ ngày nào cũng muốn gặp mặt nhau, cái ngày mà Chu Tứ Nương bị nhốt lại bọn họ tất nhiên không gặp mặt nhau được. Vì thế buổi tối ngày hôm đó con khỉ đầu chó đã tự mình tìm đến, nó hiểu được lời của Chu Tứ Nương nói vì thế nó giải thoát cho Chu Tứ Nương rồi dẫn Chu Tứ Nương âm thầm rời khỏi Vô Địch Bảo. Nghe nói con khỉ đầu chó đó đang có mang!

Lữ Chính Anh gật gật đầu nói:

- Phải, con khỉ đầu chó nhỏ bây giờ cũng uy mãnh như mẫu thân của nói vậy!

Thủy Ngân Cô thở dài nói:

- Nhưng con khỉ đầu chó đực ở lại sau khi con khỉ đầu chó cái bỏ đi không quá ba tháng, uất ức buồn bã mà tuyệt thực chết đi.

Lữ Chính Anh bất giác ngơ ngác nói:

- Chẳng trách nào Chu Tứ Nương rất yêu thương quý chuộng hai con khỉ đầu chó đó, hóa ra con khỉ đầu chó không những là ân nhân cứu mạng mà còn là vì lệnh chủ mà chấp nhận hi sinh to lớn!

Thủy Ngân Cô thở dài không nói gì.

Lữ Chính Anh hỏi:

- Những hoạn nạn có liên quan đến sau khi Chu Tứ Nương rời bỏ Vô Địch Bảo đi mẫu cũng biết ít nhiều chứ?

Thủy Ngân Cô cười nói:

- Tiểu tử ngọc, câu này hỏi thật chẳng thông minh chút nào cả.

Lữ Chính Anh cười ngượng nói:

- Vậy thì còn tay kiếm sĩ trẻ tuổi đã bán đứng Chu Tứ Nương năm đó, còn ở Vô Địch Bảo chứ?

Thủy Ngân Cô nói:

- Không những còn ở đó, hơn nữa lúc này còn là một trong thiếu số nhân vật đặc quyền của Vô Địch Bảo, hẳn họ Y tên Minh Lễ bây giờ là Thần Cơ Đường đường chủ của Vô Địch Bảo.

Lữ Chính Anh cười nói:

- Tiểu tử nghĩ Chu Tứ Nương xuất sơn lần này kẻ mà lệnh chủ muốn tìm đầu tiên tất nhiên phải là tên Y Minh Lễ này.

Thủy Ngân Cô gật đầu nói:

- Đương nhiên là như vậy! chẳng qua đến lúc này Chu Tứ Nương ngoại trừ tăng sự uy hiếp tinh thần đối với Vô Địch Bảo, thì vẫn còn chưa chính thức chọn lựa hành động báo thù như thế nào.

Nói đến đây, thì lão Vương đã bưng các món ăn vừa nấu xong lên, tiến lại nói:

- Ngân Cô, thiếu gia cơm đã nấu xong xin dùng bữa!

Trong lúc dùng bữa, Thủy Ngân Cô lại nhíu mày hỏi:

- Chính Anh, ngươi còn gì muốn hỏi không?

Lữ Chính Anh trầm tư nói:

- Tạm thời chỉ có một chuyện, đó là vừa rồi ở trên đường đi lúc tiểu tử định trả lời Võ Dương tiêu cục tổng tiêu đầu Châu Tử Chân thì tại sao di mẫu lại ngăn trở?

Thủy Ngân Cô ừm một tiếng nói:

- Đúng, đây là một vấn đề rất quan trọng, ngươi không nhắc đến thì ta chắc cũng đã quên mất.

Tiếp đó lại nhíu mày nói:

- Chính Anh, ngươi có nghĩ đến hay chưa, võ lâm lúc này cục diện như thế nào chứ?

Lữ Chính Anh gượng cười nói:

- Tiểu diệt đây xem như cũng chỉ mới nhập giang hồ, thật sự vẫn còn chưa đủ tư cách để bàn về vấn đề võ lâm đại cục.

Thủy Ngân Cô cười nói:

- Vậy thì ta sẽ nói cho người nghe tình hình thực tế lúc này!

Dừng một lát, Ngân Cô nghiêm mặt nói tiếp:

- Vô Địch Bảo đã độc bá võ lâm hơn mười năm nay nhưng hảo cảnh bất trường tồn, đến ngày hôm nay đã có ba phe khác đã bắt đầu khiêu chiến với Vô Địch Bảo để tranh bá.

Những điều này lúc bọn ta ở trên thuyền nhỏ thì ta đã nói với người rồi, chẳng qua lúc đó đối với phe của Tân Ngọc Phụng thì vẫn còn chưa khẳng định được, nhưng từ lúc Châu Tử Chân xuất hiện chứng thực thì cục diện tứ cường tranh bá mà ta giả định xem như là chắc chắn đúng như vậy.

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi:

- Chuyện này với chuyện không trả lời Châu Tử Chân có liên quan gì với nhau?

Thủy Ngân Cô nói:

- Đương nhiên là rất có liên quan, người nếu trả lời câu hỏi của y thì không dễ dàng gì quay về chỗ Chu Tứ Nương đâu!

Lữ Chính Anh nói:

- Ta vẫn không hiểu.

Thủy Ngân Cô cười nói:

- Đó là vì mọi người thấy người là một người có tư chất đặc biệt, muốn lôi kéo người.

Lữ Chính Anh nhíu mày nói:

- Trên thế gian lại có chuyện này hay sao?

Thủy Ngân Cô nói:

- Ta dám đảm bảo, sự phán đoán của ta là tuyệt đối chính xác.

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi:

- Vậy thì ý của di mẫu là...

Thủy Ngân Cô nghiêm mặt nói:

- Ý của ta, tốt nhất là người nên đi theo lão nhân thần bí muốn thu nhận người làm đồ đệ.

Lữ Chính Anh gượng cười nói:

- Lão muốn tìm tiểu diệt thì không có vấn đề gì, còn tiểu diệt muốn tìm lão thì thật là khó.

Thủy Ngân Cô nói:

- Còn không hãy mau quay về với Chu Tứ Nương đi.

Tiếp đó lại buông nhẹ một tiếng thở dài nói:

- Ta nghĩ thái độ của Chu Tứ Nương đối với ngươi sẽ tốt hơn.

Lữ Chính Anh gượng cười cố ý nói:

- Với tính cách thiên kiến của lệnh chủ thì thật là khó nói.

Thủy Ngân Cô nghiêm mặt nói:

- Bất luận như thế nào, chúng ta luôn cần phải nắm vững nguyên tắc của bản thân.

Đang nói Thủy Ngân Cô đã đứng dậy:

- Chính Anh, hãy nhớ kỹ những lời ta nói, ta đi đây...

o0o

Nghe theo sự dặn dò của Thủy Ngân Cô, Lữ Chính Anh đã trú bảy ngày trong căn phòng dưới đất của Thủy gia rồi mới lên đường tiếp tục cuộc hành trình.

Theo sự tính toán của Thủy Ngân Cô thì bất luận là người của phe Vô Địch Bảo hay là người của phe Võ Dương tiêu cực trong bảy ngày này đã rút đi hết cả rồi.

Nhưng sự thật thì hoàn toàn khác hẳn!

Khi Lữ Chính Anh đang ung dung đi ra khỏi Thủy gia, lúc từ con hẻm nhỏ queo ra phố lớn thì phía sau lưng vang lên một tiếng nói dịu ngọt:

- Lữ công tử, xin đợi một chút.

Lữ Chính Anh giật nảy mình nhưng vẫn giả như không có liên quan gì đến mình, đầu không quay lại vẫn tiếp tục bước đi.

Tiếng nói phía sau càng lúc càng gần hơn:

- Lữ công tử, tại hạ là thị nữ A Vân của Lộ cô nương đây! Lữ Chính Anh ung dung bước ngang qua bên một bước rồi mới quay người lại đưa mắt nhìn ra sau, thì ánh mắt bắt gặp hai người ăn mặc như phú gia công tử ở xa ngoài một trượng đang nhìn chàng mỉm cười.

Tuy Lộ Thanh Bình, Thượng Quan Tố Vân đã thay đổi hình thức bên ngoài nhưng Lữ Chính Anh vừa nhìn là đã nhận ra ngay, phân biệt được ai là Lộ Thanh Bình, ai là Thượng Quan Tố Vân.

Lữ Chính Anh hơi nhú mày lại, Thượng Quan Tố Vân đã bước nhanh tới thấp giọng nói:

- Tiểu thư, đến mở tiệc tiễn đưa công tử đây.

Lữ Chính Anh gượng cười nói:

- Thật không dám!

Lộ Thanh Bình cũng tiến đến nói:

- Lữ công tử, sao lại đột nhiên trở nên xa lạ như vậy?

Thượng Quan Tố Vân mỉm cười nói:

- Ở tửu quán ven sông cách đây không xa đã đặt tiệc rượu rồi, xin mời Lữ công tử!

Lữ Chính Anh nhú mày hỏi:

- Nhị vị cô nương làm sao biết ta ở đây? Làm sao biết hôm nay ta đi mà đặt tiệc rượu chứ?

Thượng Quan Tố Vân bĩu môi cười duyên nói:

- Lữ công tử, đứng ở ngoài đường nói chuyện thật bất tiện, đi thôi! Đến tửu quán tiểu thư sẽ kể cho công tử nghe.

Lữ Chính Anh cười thầm:

- “Đi thì đi! Xem các người làm cái trò gì...”.

Lúc này cho dù còn chưa đến hoàng hôn nhưng ở tửu quán ven sông sáu phần mười chỗ đã có người ngồi đây.

Những chỗ ngồi mà chủ tớ Lộ Thanh Bình đã đặt sẵn là một chỗ ngồi sát cửa sổ ở lầu hai, ba mặt dùng bình phong che kín.

Quả đúng vậy! tiệc rượu đã được đặt trước, bọn họ mới ngồi xuống rượu ngon đồ ăn đã ùn ùn đưa tới.

Lộ Thanh Bình cầm lấy hũ rượu đổ đầy ba ly. Lữ Chính Anh mỉm cười hỏi:

- Còn hai bộ đĩa ly là của ai thế?

Lộ Thanh Bình cười nói:

- Cũng là người mà Lữ công tử quen biết thôi, nhưng bọn họ không nhất định sẽ đến.

Lữ Chính Anh ừm một tiếng không hỏi thêm nữa, với tâm trạng đã đến thì chấp nhận liền đưa ly lên nói:

- Nào! Tại hạ xin lấy của người làm phúc ta, xin kính nhị vị cô nương một ly.

Ba người sau khi đối ẩm một ly. Thượng Quan Tố Vân liền thấp giọng cười duyên nói:

- Lữ công tử, gọi bọn tại hạ là huynh đài lão đệ thì cũng được, nhưng nhất thiết đừng gọi là cô nương.

Lữ Chính Anh mỉm cười:

- Tại hạ biết.

- Lữ công tử đừng gò bó thế, tại hạ cũng chưa kính tửu công tử bọn ta có thể thoải mái ăn uống, cũng có thể tùy ý giao đàm.

Nàng tỏ ra rất phóng khoáng thoải mái, không hề có chút e ngại so với lúc ở Ác Hồ Câu trước đây thì thật là hai người khác nhau.

Lữ Chính Anh cũng nghiêm mặt nói:

- Được, ta sau khi thỉnh giáo nhị vị vài câu thì phải đi ngay ra bến tàu.

Thượng Quan Tố Vân trề môi cười nói:

- Lữ công tử, nếu là vì chiếc thuyền đã đặt sẵn đó thì xin cứ an tâm, bất luận công tử đi lúc nào nó cũng sẽ đợi công tử ở đó.

Lữ Chính Anh không khỏi nhíu mày hỏi:

- Chuyện này các vị cũng biết ư?

Lộ Thanh Bình điềm nhiên cười nói:

- Lữ công tử, nếu công tử biết rằng nơi đây thuộc phạm vi thế lực của bọn ta thì chắc công tử đã không hỏi như vậy.

Lữ Chính Anh gượng cười nói:

- Được! Vấn đề mà mà vừa rồi ta nhắc đến ở trên phố, bây giờ xin thỉnh giáo được chứ?

- Được, tại hạ có thể giải đáp ngắn gọn từng mục một cho công tử.

Lộ Thanh Bình cười cười nói tiếp:

- Thứ nhất, biết Lữ công tử chưa rời Lưu gia tập không chỉ có Võ Dương tiêu cục của bọn tại hạ, mà người của phe Vô Địch Bảo cũng biết. Thế nhưng biết công tử trú ngụ ở nhà của Thủy gia thì chỉ có Võ Dương tiêu cục biết.

- Còn điều thứ hai?

Lữ Chính Anh vừa buột miệng hỏi đã ừm một tiếng nói:

- Ta rõ rồi.

Thượng Quan Tố Vân cười duyên nói:

- Xin công tử nói thử xem?

Lữ Chính Anh gượng cười nói:

- Biết được ta ở Thủy gia tất nhiên là giám thị hành động của lão Vương, đã giám thị hành động của lão Vương thì mọi vấn đề dưới đây hoàn toàn không thành vấn đề nữa!

Lộ Thanh Bình cười nói:

- Theo đây mà thấy Lữ công tử không hổ là người tuyệt đỉnh thông minh.

Lữ Chính Anh gượng cười nói:

- Ta hổ vì đã phải chui rúc ở trong một căn hầm, huynh đài còn bôi son trát phấn gì cho ta nữa chứ.

Lộ Thanh Bình cười nói:

- Ăn nói khiêm tốn, càng là...

Lữ Chính Anh vội vàng nâng ly rượu cất lời nói:

- Tại hạ lại xin nhờ phúc người khác làm của mình vậy, kính nhị vị một ly.

Ba người sau khi đã đối ẩm một ly, Lữ Chính Anh lại nghiêm mặt nói:

- Nhị vị nếu không còn lời chỉ giáo nào khác, tại hạ xin cáo từ.

Lộ Thanh Bình vội nói:

- Không vội!

Rồi nghiêm mặt nói:

- Lữ công tử, người của Vô Địch Bảo đang quyết giết công tử, nếu công tử bây giờ mà đi chưa ra đến bến tàu là sẽ gặp chuyện ngay.

Lữ Chính Anh cười nói:

- Có sự bảo hộ của nhị vị đây, tại hạ có chỗ dựa chẳng sợ gì cả.

Lộ Thanh Bình cười hỏi:

- Lúc ở Ác Hồ Câu, được nhờ Lữ công tử bảo hộ cho rất nhiều, bây giờ người sao lại muốn bỏn tại hạ...

Lữ Chính Anh cắt lời cười nói:

- Đúng, qua lời nhắc nhở này của huynh đài, bây giờ chúng ta sẽ tính sổ món nợ đó.

Lộ Thanh Bình cố ý ngạc nhiên hỏi:

- Giữa bọn ta có nợ gì phải tính chứ?

Lữ Chính Anh gượng cười nói:

- Nhị vị rõ ràng là những bậc nữ lưu anh hùng, thân thủ tuyệt nghệ, lúc đó tại sao lại tìm ta một kẻ mới nhập giang hồ để trêu chọc? Lộ Thanh Bình ừm một tiếng nói:

- Điều này mong công tử lượng thứ cho, lúc đi bọn ta phụng sự mệnh không thể không giả vờ.

Tiếp đó lại khiêm tốn cười nói:

- Kỳ thực, thân thủ tuyệt nghệ của bọn ta cũng không cao minh lắm đâu.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói:

- Cô nương... ơ... lão huynh không cần phải qua khiêm tốn, ta tuy duyệt lịch giang hồ còn non kém nhưng trải qua những tháng ngày lăn lộn này đã tiến bộ rất nhiều, ta nghĩ thân thủ của nhị vị quyết sẽ không kém hơn bọn đồ đệ thủ hạ của Thuần Vu Khôn.

Thượng Quan Tố Vân trề môi cười nói:

- Nói cứ như thật vậy!

Lữ Chính Anh buông nhẹ một tiếng thở dài nói:

- Ai cũng mạnh hơn ta cả, đáng cười là lúc đó ta lại cho rằng mình là anh hùng, mạnh hơn mọi người ấy! thật là không nói cũng biết thế nào rồi?

Lộ Thanh Bình cười gượng nói:

- Lữ công tử, ta một lần nữa chân thành xin lỗi, thật ân hận lúc đó bọn ta tuyệt không có ý...

Lữ Chính Anh cắt lời nói:

- Điều này không cần nói nữa, bây giờ tại hạ kính cẩn thỉnh giáo, lúc đó cái trò mà chư vị nói đến là chuyện tào lao cả chứ?

- Không!

Lộ Thanh Bình nghiêm mặt nói:

- Ngoại trừ võ công còn kèm giữ lại, còn mọi chuyện khác đều là thật cả.

Lữ Chính Anh nhíu mày nói:

- Lúc đó cá vị tỏ ra rất là thần bí, bây giờ mới cách mấy ngày sao lại giũ tung tất cả vậy?

Lộ Thanh Bình cười nói:

- Điều đó chỉ vì cái tình thế ngòi nổ của Lữ công tử mới khiến cho gia sư cương quyết có quyết định mới.

Lữ Chính Anh ngơ ngác:

- Ta lại trở thành một cái ngòi nổ của cục diện hỗn loạn lúc này hay sao?

Lộ Thanh Bình nghiêm mặt nói:

- Nói ra công tử không tin, cái tiểu trấn Lưu gia tập nhỏ nhoi này ý đã trở thành nơi ngọa hổ tàng long trong bảy ngày ngắn ngủi mà công tử ẩn tàng ở Thủy gia, Vô Địch Bảo và các cao thủ ở vùng Hồ nam đã tập trung toàn bộ ở đây...

Lữ Chính Anh không khỏi cắt lời hỏi:

- Có phải là vì muốn cùng các vị tranh đoạt địa bàn Hồ Nam?

- Phải.

Lộ Thanh Bình gật đầu nói:

- Đồng thời cũng là vì không muốn cho Lữ công tử không thoát đi được.

Lữ Chính Anh cười nói:

- Huynh đài đề cao ta quá!

Tiếp đó lại nhú mày nói:

- Nhị vị, chúng ta nói chuyện tuy không lớn tiếng, nhưng trong lúc này cũng khó tránh khỏi bị người bên cạnh nghe thấy.

Lộ Thanh Bình hỏi:

- Điều này xin Lữ công tử cứ an tâm, tửu quán ven sông lúc này đã trở thành chỉ huy của phe ta, những người đến đây đều là của phe ta.

Lữ Chính Anh ồ lên một tiếng nói:

- Có phải lệnh sư cũng đến đây hay sao?

Lộ Thanh Bình cười nói:

- Chuyện nhỏ này cần gì phải phiền đến gia sư xuất mã chứ!

Thượng Quan Tố Vân trề môi cười nói:

- Nói cho Lữ công tử biết, chỉ huy ở đây là vị tiểu thư của bọn tại hạ đấy!

Lữ Chính Anh cười nói:

- Vậy thì ta chúc cho huynh đài kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công.

Lộ Thanh Bình cười thật ngọt ngào, lời nói cũng thật ngọt ngào vô cùng:

- Đa tạ công tử, kỳ thật tại hạ chẳng qua chỉ có danh nghĩa chỉ huy, người phụ trách thật sự chính là Châu tổng tiêu đầu mà công tử đã gặp và nghĩa mẫu ta.

Lữ Chính Anh trầm tư nói:

- Tình huống này sẽ bộc phát các trận ác đấu, chắc hẳn là sẽ thập phần ác liệt đây?

Lộ Thanh Bình nói:

- Điều này là tất nhiên thôi, vừa rồi tại hạ đã được mật báo, Hình trại chủ của Tương Giang thủy trại đã gia nhập phe ta, tổng đà mà Tây Môn Nhuệ gây dựng ở Ác Hồ Câu đã bị bức ép rời khỏi Tương Cảnh...

Lữ Chính Anh giật mình nói:

- Lão tặc đó còn chưa bị giết chết đi à?

Lộ Thanh Bình cười nói:

- Ta biết lão tặc đó là kẻ thù chung của bọn ta, lúc nào ta muốn giết hắn thì nhất định sẽ thông báo cho công tử cùng đi.

Tiếp đó nàng tự tin nói:

- Vì vậy, chỉ cần đợi trận ác đấu sắp nổ ra lúc này qua đi thế lực của Vô Địch Bảo sẽ hoàn toàn bị trục xuất ra khỏi vùng Hồ Nam.

Lữ Chính Anh không chú ý gì đến câu nói sau này, nghĩ đến Tây Môn Nhuệ vẫn còn sống mà buông tiếng thở dài thườn thượt.

Lộ Thanh Bình thở dài đưa ly rượu lên nói:

- Lữ công tử, đừng quên uống rượu.

Ba người cạn ly, Lộ Thanh Bình nghiêm mặt nói:

- Lữ công tử, tại hạ có mấy lời này mạo muội nói ra, mong công tử sẽ bỏ qua cho!

- o O o -